

РЕШЕНИЕ

№ 1273

гр. София, 26.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 19.01.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Цанкова

ЧЛЕНОВЕ: Калинка Илиева

Мирослава Йорданова-Великова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **11537** по описа за **2023** година докладвано от съдия Мирослава Йорданова-Великова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по жалба на директора на Национално тол управление към Агенция „Пътна инфраструктура“, депозирана от процесуалния му представител – юриконсулт Г. против Решение № 4423 от 04.10.2023 г., постановено по НАХД № 3460/2023 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 93- ти състав.

С Решение №1015 от 15.02.2024г., съдът оставя в сила Решение № 4423 от 04.10.2023 г., постановено по НАХД № 3460/2023 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 93- ти състав. При въвеждане на решението в електронната система на съда е допусната техническа грешка. Налице е ОФГ, коригирането на която няма да промени крайния формиран извод на съда. С тези мотиви, съдът допуска поправка на ОФГ в Решение №1015 от 15.02.2024г като същото да се чете както следва:

Образувано е по жалба на директора на Национално тол управление към Агенция „Пътна инфраструктура“, депозирана от процесуалния му представител – юриконсулт Г. против Решение № 4423 от 04.10.2023 г., постановено по НАХД № 3460/2023 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 93- ти състав. С Решението е отменено Наказателно постановление № BG14062022/5800/P8-1162 от 06.12.2022 г., издадено от директора на Националното

тол управление към А., с което на Г. К. Г. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1 800 (хиляда и осемстотин) лева за извършено административно нарушение на чл. 139, ал. 7 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

В касационна жалба са изложени аргументи за незаконосъобразност на постановеното от въззивния съд решение. Счита, че непосочването на конкретен размер на дължимата пътна такса не е довело до ограничаване правата на наказаното лице. Сочи, че размерът на таксата по чл. 10б, ал.5 от ЗП е нормативно определен и не следва да се посочва по какъв начин е формиран. Моли съда да отмени оспорения съдебен акт, като постанови друг, с който да потвърди наказателното постановление.

Касаторът- директор на Национално тол управление към Агенция „Пътна инфраструктура“, в съдебно заседание, редовно призван, не се явява, представлява се от юрк. Г., която поддържа касационната жалба. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът- Г. К. Г., в о.с.з., редовно призван, не се явява.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура е на становище, че въззивното решение следва да бъде потвърдено, а депозираната касационна жалба – отхвърлена като неоснователна.

Административен съд София – град, X касационен състав, след като обсъди приложените по делото доказателства, в контекста на становището на страните и релевираните касационни основания, съобразно правомощията си по чл. 218 от АПК, прие за установено от фактическа и правна страна:

Жалбата е процесуално допустима - подадена е в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на касационно оспорване съдебен акт.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна поради следните съображения:

За да постанови решението си, районният съд, анализирайки събраните в хода на съдебното производство гласни доказателствени средства – показанията на актосъставителя и информацията в приобщените, по реда на чл. 283 от НПК, писмени доказателства, е приел за установено от фактическа страна:

На 14.06.2022 г. в 00:19 ч. на път А-3, изход ГКПП – К. от контролни органи на Националното тол управление е извършена проверка на управлявано от санкционираното лице Г. К. Г. моторно превозно средство – товарен автомобил „СКАНИЯ Р420“ с обща техническа допустима максимална маса над 12 тона с ДК [рег.номер на МПС] . При извършената проверка е установено, че на 30.05.2021 г. в 11:47 ч. пътното превозно средство е засечено да се движи по път А-3, км 8+226, включен в обхвата на платената пътна мрежа, без да е заплатена пътна такса, съгласно чл. 10, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата (ЗП). Генериран е доказателствен запис (доклад) от електронна система по чл. 167а, ал. 3 от ЗДвП с номер на нарушението

E108AE6F8A405D7E053021F160A8A17. В хода на проверката Г. К. Г. е заплатил такса в размер на 133 лв. на място на гише. Предвид констатираното, Е. Ц.-актосъставител е съставила АУАН № BG14062022/5800/P8-1162 от 14.06.2022 г., който е връчен на жалбоподателя по въззивното производство. В срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН срещу АУАН не са постъпили писмени възражения. Въз основа на така съставения АУАН е издадено процесното НП № BG14062022/5800/P8-1162 от 06.12.2022 г. на директора на Националното Т. управление към А., с което на Г. К. Г. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1 800 (хиляда и осемстотин) лева за извършено административно нарушение на чл. 139, ал. 7 от ЗДвП. НП е връчено на наказаното лице на 13.02.2023 г. срещу подпис.

На базата на така установената фактическа обстановка, първоинстанционният съд е приел, че както съставеният АУАН, така и НП са издадени в нарушение на разпоредбата на чл. 42, ал. 1 и чл. 57, ал.1 от ЗАНН, поради което е отменил процесния административен акт като незаконосъобразен.

Настоящият съдебен състав, намира че решението на СРС е валидно, допустимо и правилно. Фактическата обстановка по делото е правилно установена при спазване принципите на чл. 13 и чл. 14 от НПК, във вр. с чл. 84 от ЗАНН. Събрани са писмени доказателства, относими към всички факти, включени в предмета на доказване. Изводите за осъществяването на правно релевантните факти са направени след обективно, всестранно и пълно обсъждане на приобщения доказателствен материал в неговата съвкупност. В решението е обективирана извършената от съда дейност по оценка на доказателствата, като са посочени фактите, които са приети за установени и доказателствата за това. При пълн и всеобхватен анализ на събраните по делото доказателства съдът е достигнал до правни и фактически изводи, които изцяло се споделят от настоящия състав.

В този смисъл настоящата съдебна инстанция споделя аргументите, изложени във въззивното решение, касаещи липсата на яснота по коя формула е изчислена дължимата такса и какво е било взето предвид при определянето и. Видно от разпоредбата на чл. 10, ал.1, т. 2 от ЗП „дължимите такси се определят въз основа на сбора на изчислените за съответните тол сегменти такси; таксата за изминато разстояние се определя в зависимост от техническите характеристики на пътя или пътния участък, от изминатото разстояние, от категорията на пътното превозно средство, броя на осите и от екологичните му характеристики и се определя за всеки отделен път или пътен участък“. В случая както в АУАН, така и в НП липсва информация относно броя оси, екологичните характеристики на превозното средство, както и техническите характеристики на пътя или пътния участък, което не позволява да се направи преценка дали правилно е индивидуализиран и определен размерът на пътната такса. Доколкото в НП се прави позоваване на чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП и се твърди, че не е заплатена именно тази такса, то е следвало изрично, ясно и недвусмислено да се посочи за конкретния път и съобразно данните на ППС в какъв размер е трябвало да бъде платена тол- такса. Освен това в административния акт не са налични данни за това какво е било конкретно изминатото разстояние, тол-сегменти, в които процесното ППС е навлязло, както и какъв е сборът на изчислените за съответните тол- сегменти такси. В същото време съгласно, чл. 10б, ал. 5 от ЗП,

когато не е възможно да се установи действително изминатото разстояние поради причини, които не се дължат на техническа неизправност на поддържаната от Агенция "Пътна инфраструктура" Електронна система за събиране на тол такси, се приема, че съответното пътно превозно средство е изминало разстояние, съответстващо на най-дългата отсечка между две точки от платената пътна мрежа, определена по най-прекия маршрут по протежението на платената пътна мрежа, в който случай собственикът или ползвателят заплаща максимална такса, определена в тарифата по чл. 10, ал. 6. Следователно дължимата такса за преминаването е определяема и то по начина, посочен в цитираната разпоредба и нейният размер е следвало да бъде отразен в НП, вкл. с посочване начина на формирането ѝ. На следващо място в НП е вписано, че отделно от имуществената такса жалбоподателят държи и такса по чл. 10, ал. 5 от ЗП в размер на 133 лева, като нито от АУАН, нито от НП става ясно защо е платена посочената сума. Цитираната разпоредба единствено указва начина за определяне на дължимата такса в случай на невъзможност да се установи действително изминатото разстояние, поради причини, които не се дължат на техническа неизправност на електронната система за събиране на тол такси.

В заключение, не може да се приеме, че описаното в НП представлява ясно и точно посочване размера на дължимата тол такса, която се твърди да не е била заплатена, тъй като не е посочено как точно е формирана тази стойност, колко километра е прието, че е изминало МПС и между кои две точки от платената пътна мрежа е отсечката, която е изминало. Липсата на конкретно посочване на размера на дължимата тол такса за конкретното ППС с ясно описание на начина на формирането ѝ на свой ред ограничава правото на жалбоподателя да разбере в пълнота фактическите предели на вмененото му нарушение, като узнае какъв размер на такса не е заплатил и защо се приема, че дължи такса именно в този размер.

Като е достигнал до същия извод въззивният съд е постановил правилно решение. В рамките на заявените касационни основания и при извършена служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК съдът не констатира основание за касиране на решението на СРС, поради което и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК вр. чл. 63 от ЗАНН същото следва да бъде оставено в сила.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК, вл. чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, Административен съд София-град, X-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4423 от 04.10.2023 г., постановено по НАХД № 3460/2023 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 93-ти състав

Решението е окончателно и не може да бъде обжалвано и/или протестирано.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
ЧЛЕНОВЕ:1.

2.